

Arrest

nr. 282 441 van 22 december 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juli 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X. VAN BELLEGHEM, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 februari 2021 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 25 januari 2022 met nr. 267 216 beslist ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om verzoeker niet te erkennen als vluchteling en om hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

1.2. Bij schrijven van 22 november 2021 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 27 juli 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat deze aanvraag onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.11.2021 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten in januari 2022 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkene verklaart totaal verankerd te zijn en uiterst sterke sociale bindingen te hebben in België. Hij verwijst naar zijn tewerkstelling (nachtwerk) sinds juni 2021 in de transportsector en naar enkele steunverklaringen waaronder die van zijn werkgever. Betrokkene verklaart geen gevaar te vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De elementen van integratie kunnen echter niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Wat zijn tewerkstelling betreft: deze werd alleen toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in België in zijn eigen behoeften te kunnen voorzien. De werkgever van betrokkene (DHT Transport) kan een visum aanvragen (een gecombineerde vergunning) dat hem toelaat meer dan 90 dagen te werken op het Belgische grondgebied. Betrokkene verklaart geen garantie te hebben dat hij zal kunnen terugkeren naar België. Vanzelfsprekend zal mijnheer aan enkele voorwaarden moeten voldoen. De Belgische immigratiewetgeving bepaalt immers hoe mensen met een andere nationaliteit het recht kunnen verwerven om hier te verblijven. Een vreemdeling die langer dan 3 maanden in België wenst te verblijven moet daarvoor voorafgaand een machtiging aanvragen. De machtiging om langer dan 3 maanden in België te verblijven, wordt door de vreemdeling aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. De beslissing wordt genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat deze procedure volgens betrokkene 8 tot 10 maanden kan duren, vormt geen buitengewone omstandigheid. Elke procedure neemt tijd in beslag en de duurtijd van een procedure weerhoudt hem er niet van om een visumprocedure op te starten via de Belgische ambassade, eventueel met de hulp van zijn Belgische advocaat. Betrokkene kan vanuit het land van herkomst contact onderhouden met zijn voormalige werkgever in België, als ook met de mensen die hij in België leerde kennen. Indien aan betrokkene de toelating wordt gegeven om naar België te reizen, staat het hem vrij eventueel een nieuwe woonst te zoeken indien het niet mogelijk is de huidige woonst verder te huren of eventueel tijdelijk door te verhuren.

Betrokkene verwijst naar de bescherming die artikel 3 EVRM hem biedt, naar de onveilige toestand in het land van herkomst, naar het negatieve reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken en naar een gewapend intern conflict tussen terroristische cellen en legitieme ordediensten in Tsjetsjenië. De advocaat schrijft dat het absurd is iemand terug te sturen naar een land met een beduidend slechtere mensenrechtensituatie om daar een verzoek in te dienen voor een verblijf in België om humanitaire redenen. Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies geeft, kan alleszins niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies

geldt voor toeristische reizen. De ingeroepen elementen werden reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980). Het verblijf van betrokkene was enkel toegestaan omdat hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Dat verzoek werd afgewezen. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hem toegekend. De Belgische asielinstanties stelden dat zijn verhaal (zijn verklaarde vrees vervolging door de Tsjetsjeense overheid omwille van de onvrijwillige hulp die hij geboden zou hebben aan rebellen onder de vorm van voedsel) zeer onwaarschijnlijk, oppervlakkig, weinig doorleefd en weinig overtuigend klonk. Zijn asielrelaas werd concluderend ongeloofwaardig bevonden. Betrokkene legt in de aanvraag art. 9bis geen andere of nieuwe elementen voor.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“1.

Art. 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

2.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door verweerster in casu werden geschonden. De bestreden beslissing is in strijd met art. 9bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

3.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat verzoeker op een zeer sterke wijze is geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Hij verblijft sedert 2020 in België en heeft hier derhalve zijn leven opgebouwd. Dat dit verblijf volgens verweerster afhankelijk was van zijn asielaanvraag, doet hier geen afbreuk aan. Verzoeker heeft in België een groot sociaal netwerk uitgebouwd en zet zich in om bij te dragen aan de maatschappij.

Hij heeft een arbeidscontract voor onbepaalde duur bij DHT TRANSPORT sedert 02.06.21.

Dat door regularisatie van verzoeker niet enkel de situatie van verzoeker verbetert, doch tevens de potentiële werkgever ten goede komt en uiteindelijk door de invulling van een knelpuntberoep ook de Belgische maatschappij ten goede komt.

Zijn inzet blijkt tevens uit de diverse steunverklaringen van vrienden, kennissen, burens, leerkrachten, enz. Hij vormt geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Indien met dergelijke elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9bis Vreemdelingenwet als noch de humanitaire situatie op zichzelf, noch de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consulaat/ambassade in het buitenland kan leiden tot regularisatie van verblijf.

3.

Verzoeker voerde in zijn verzoekschrift buitengewone omstandigheden aan die een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk maken.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

De Raad van State oordeelde reeds bij arrest nr. 73.025 dd. 09 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn.

Ten onrechte oordeelt verweerster dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.

Er dient gewezen te worden in concreto op de gevaarlijke situatie in Rusland en Tsjetsjenië. Verzoeker verwijst hiervoor naar een arrest gewezen door het Hof van Justitie in Grote Kamer dd. 17.02.2009:

“(…)

Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die

bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

(...)

39 Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

(...)

43 Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15. sub c. van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2. sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

Verzoeker dient aldus niet aan te tonen dat hij specifiek geviséerd wordt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden en dient hiervoor geen persoonlijke bewijzen te leveren dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hijzelf specifiek geraakt zou worden door de situatie.

Meer bepaald diende verweerster zich ervan te vergewissen dat verzoeker geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn relaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar het land van herkomst.

Het is toegelaten dat deze vervolgingen niet noodzakelijk dienen plaats te vinden, dat deze ook toekomstig kunnen zijn in die mate waarin ze steunen op een redelijke vrees op dergelijke vervolgingen.

Verweerster stelt volledig ten onrechte dat het reisadvies van FOD Buitenlandse Zaken enkel geldt voor toeristische reizen.

Sinds de Oekraïens-Russische oorlog vaardigde onder andere België strenge sancties in tegen Rusland.

Verzoeker verwijst opnieuw naar het reisadvies:

Het reisadvies stelt zeer duidelijk:

“Alle reizen naar de gehele Russische Federatie worden afgeraden.

Bent u momenteel in de Russische Federatie? Overweeg dan of uw aanwezigheid noodzakelijk is of verlaat het land tijdelijk. Gelet op de stijgende storingen van het luchtverkeer, worden landgenoten op doorreis in Rusland ten zeerste aangeraden de nodige schikkingen te treffen om het land zo snel mogelijk te verlaten.

Sinds 28 februari 2022 is het Belgische luchtruim gesloten voor vliegtuigen komende uit de gehele Russische Federatie. Dit betekent dat het momenteel niet mogelijk is om rechtstreeks vanuit de Russische Federatie naar België te vliegen. Ook naar de meeste andere Europese luchthavens is er geen rechtsreeks luchtverkeer meer mogelijk vanuit de Russische Federatie. Er zijn verder ook geen luchtvaartverbindingen meer naar Rusland vanuit de meeste Europese landen.

[...]

“Reizen naar Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië, evenals het zuidelijke en oostelijke grensgebied van Stavropolski Kraj, Noord-Ossetië, Karatsjajev-Tsjerkessië en Kabardino-Balkaria (met inbegrip van de Elbrusregio) worden afgeraden (cfr. verhoogd risico op terroristische aanslagen en ontvoeringen).”

[...]

Het is duidelijk dat de FOD Buitenlandse Zaken alle reizen ten strengste afraadt. A fortiori geldt dit dus ook voor elk ander, meer standvastig, verblijf.

De FOD Buitenlandse Zaken raadt aan om enkel in Rusland te verblijven indien aanwezigheid noodzakelijk is. Verzoeker ziet geen reden waarom dit advies wel van toepassing zou zijn op reizigers van Belgische nationaliteit en niet op hem. Het risico dat zij beiden lopen op het Russische grondgebied is immers identiek.

Verweerster stelt tevens ten onrechte dat het geen probleem zou zijn dat de procedure 8 tot 10 maanden kan duren.

Niemand weet echter hoe lang het conflict tussen Rusland en Oekraïne zal duren en hoe lang de daarbij horende sancties zal aanslepen, of deze zullen verstrengd worden enzovoort...

Verzoeker verkeert in absolute onzekerheid om zelfs maar ooit naar België te kunnen terugkeren!

Het argument alsof verzoeker een aanvraag kan indienen in zijn herkomstland en na 8 tot 10 maanden zonder probleem zou kunnen terugkeren naar België, kan dan ook geenszins worden aangenomen.

Verzoeker zou zich gedurende een lange periode op het grondgebied van Rusland bevinden, met een bijzonder reëel risico op schendingen van art. 3 EVRM. Bovendien zou hij op deze manier ook al zijn bindingen met België verliezen.

In dit verband oordeelde het Hof van Justitie reeds:

“(…) Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest *Elgafaji*, reeds aangehaald, punt 43). (eigen vetmarkering en onderlijning)

Overigens oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds in de zaak gekend onder nummer 227.624:

«(…)

Dans le cadre de la présente analyse, il convient par conséquent de tenir compte des enseignements de l'arrêt *Elgafaji* précité de la Cour de justice de l'Union européenne (ci-après dénommée la « CJUE »), qui distingue deux situations:

- celle où il « existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'un civil renvoyé dans le pays concerné ou, le cas échéant, dans la région concernée courrait, du seul fait de sa présence sur le territoire de ceux-ci, un risque réel de subir les menaces graves visées par l'article 15, sous c), de la directive » (v. CJUE, *Elgafaji*, arrêt cité, § 35) ;

- et celle qui prend en compte les caractéristiques propres du demandeur, la CJUE précisant que « [...] plus le demandeur est éventuellement apte à démontrer qu'il est affecté spécifiquement en raison d'éléments propres à sa situation personnelle, moins sera élevé le degré de violence aveugle requis pour qu'il puisse bénéficier de la protection subsidiaire » (v. CJUE, *Elgafaji*, arrêt cité, § 39).

Dans la première hypothèse, le degré atteint par la violence aveugle est tel que celle-ci affecte tout civil se trouvant sur le territoire où elle sévit, en sorte que s'il est établi qu'un demandeur est un civil originaire de ce pays ou de cette région, il doit être considéré qu'il encourrait un risque réel de voir sa vie ou sa personne gravement menacée par la violence aveugle s'il était renvoyé dans cette région ou ce pays, du seul fait de sa présence sur le territoire de ceux-ci, sans qu'il soit nécessaire de procéder, en outre, à l'examen d'autres circonstances qui lui seraient propres. (...) »

In deze specifieke zaak werd dan ook het statuut van subsidiaire bescherming toegekend.

Verzoeker wenst hier trouwens aan te geven dat als er dan nog enige twijfel zou bestaan hij geen enkele moeite heeft met een tijdelijke & voorwaardelijke regularisatie van zijn verblijf met als conditie dat het gezin moet bewijzen een inkomen te verwerven uit tewerkstelling.

Aldus is er voldoende aangetoond dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar het land van herkomst, weze Rusland, deelrepubliek Tsjetsjenië.

In tegenstelling tot wat in de beslissing wordt beweerd, is het duidelijk dat er wel degelijk voldoende elementen aanwezig zijn in het dossier waaruit de buitengewone omstandigheden blijken, minstens dat dit ten gronde wordt onderzocht.

Er zijn voldoende buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker aanwezig die een machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst.”

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het “voorzichtigheidsbeginsel” en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij onderbouwt zijn middel als volgt:

“1.

Bovendien dienen er vraagtekens te worden geplaatst bij de voorgestelde handelwijze van verweerster, waarbij verzoeker eerst het land zouden moeten verlaten, terug zouden moeten keren naar Servië om daar een aanvraag te doen wegens humanitaire redenen?

Verzoeker kan in deze omstandigheden onmogelijk terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag tot het bekomen van een regularisatie van verblijf te bekomen, te meer door het vertrek uit België alle argumenten teneinde een dergelijke regularisatie van verblijf te bekomen zouden worden tenietgedaan.

Dit is te gek voor woorden: immers zou aldus verweerster toestaan dat verzoeker zich zou begeven naar een land dat een beduidend slechtere mensenrechtensituatie dan België kent om van daaruit een verzoek in te dienen wegens humanitaire redenen, een toestand die verzoeker nota bene noodgedwongen zelf heeft moeten zoeken?! Dit is werkelijk te gek voor woorden!

Bovendien leidt een terugkeer en het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet bij de Belgische ambassade in het land van herkomst de facto ertoe dat verzoeker voor minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijft van zijn sociale bindingen met dit land, bindingen waarvoor hij hard heeft moeten werken om deze opnieuw op te bouwen en in stand te houden. Te meer is er geen enkele garantie dat zelfs na deze termijn er een toestemming zal verleend worden om terug te keren naar België, laat staan dat hij opnieuw op dezelfde plaats kan wonen.

Het is daarenboven onbegrijpelijk waarom verzoeker na al die tijd nu nog voor het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet zich eerst duizenden kilometers zou moeten verplaatsen, op gevaar af nooit meer te kunnen terugkeren, terwijl de beslissing ter zake wordt genomen op enkele tientallen kilometers van zijn huidige woonplaats.

2.

Een gemiddelde aanvraag neemt minimum acht à tien maanden in beslag, al die tijd dienen verzoeker hypothetisch ergens terecht te kunnen. De enige link die zij nog hebben met Rusland, is Tsjetsjenië. Verzoeker kan niet op straat slapen tijdens zijn hypothetisch verblijf in Rusland en hotels zijn voor minimum acht à tien maanden geen werkbare oplossing!

3.

Minstens is om deze redenen een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd. Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst.

4.

Met al deze elementen dient ten volle rekening gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van de verregaande integratie in hoofde van verzoeker.

Verzoeker verblijft reeds sedert 2020 in België zonder legaal verblijf, doch doet er wel alles aan om zijn steetje bij te dragen aan de samenleving! Het komt wenselijk voor om verzoeker legaal verblijf te verlenen, zodat deze het nodige kan doen om zich verder in de Belgische samenleving te integreren.

Het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie. Nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen. Het is immers zo dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.3. De middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In zoverre verzoeker wijst op het “*voorzichtigheidsbeginsel*” wordt aangenomen dat hij eveneens doelt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het evenredigheidsbeginsel wordt ten slotte geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particulier belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

2.5. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat in zijn § 1, eerste lid luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afge-geven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient het bestuur na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.6. In de bestreden beslissing oordeelde verweerder dat verzoeker aan de hand van de in zijn aanvraag aangebrachte gegevens niet heeft aangetoond dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. Verzoeker betwist deze beoordeling.

2.7. In zoverre verzoeker een theoretisch betoog naar voor brengt over het begrip *“buitengewone omstandigheden”*, moet worden opgemerkt dat hij hiermee nog niet concreet aantoonde dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing een incorrecte invulling heeft gegeven aan dit begrip of dat de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden ten onrechte niet zijn aanvaard.

2.8. Verzoeker wijst er allereerst op dat hij zich, tijdens zijn verblijf in België sinds 2020, op sterke wijze heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij stelt dat hij hier een groot sociaal netwerk heeft uitgebouwd, dat hij zich inzet om bij te dragen aan de maatschappij en dat hij een arbeidscontract voor onbepaalde duur kon voorleggen in een knelpuntberoep. Hij stelt nog geen gevaar te vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze verschillende elementen in rekening zijn gebracht. Verweerder oordeelde evenwel dat de omstandigheden die betrekking hebben op de integratie in België de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Inzake de tewerkstelling van verzoeker stelde hij nog dat verzoeker enkel mocht

werken zolang zijn verzoek om internationale bescherming hangende was en dat zijn werkgever een visum (gecombineerde vergunning) kan vragen dat verzoeker toelaat meer dan 90 dagen te werken in België.

Door slechts de elementen inzake zijn integratie te herhalen en aan te geven dat hij deze anders beoordeelt, toont verzoeker nog niet aan dat de beoordeling van het bestuur hieromtrent uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens of onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig is. De stelling van verweerder dat de door verzoeker aangehaalde elementen van integratie niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers loutere overtuiging dat deze elementen wel een buitengewone omstandigheid uitmaken, is onvoldoende om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Er blijkt ook niet dat verzoeker in zijn aanvraag alsnog zou hebben geconcretiseerd waarom de elementen van integratie hem verhinderden om de aanvraag in te dienen bij de voor het land van herkomst bevoegde Belgische vertegenwoordiging. Ook thans blijft hij op dit punt trouwens in gebreke.

Met zijn uiteenzetting inzake de elementen van integratie gaat verzoeker er trouwens ook aan voorbij dat de bestreden beslissing enkel handelt over de ontvankelijkheid van de aanvraag, en dus de vraag of het voor hem bijzonder moeilijk is om de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen, en niet over de gegrondheid van de aanvraag. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt aan te nemen, kan in de bestreden beslissing nergens worden gelezen dat de elementen van integratie niet in rekening kunnen worden gebracht bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag.

2.9. Verzoeker voert vervolgens aan dat verweerder onterecht op basis van de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst geen buitengewone omstandigheden heeft aanvaard.

In dit verband stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn aanvraag, wat de ingeroepen buitengewone omstandigheden betreft, wees op een gevaarlijke situatie in Tsjetsjenië. Hij stelde dat er sprake is van een gewapend intern conflict, waarbij meerdere terroristische cellen actief zijn die in gewapend conflict zijn met de legitieme ordediensten. Hij wees op het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor Rusland, meer bepaald waar hierin werd overwogen dat gelet op de veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus, waaronder Tsjetsjenië, alle reizen naar dit gebied ten eerste worden afgeraden. Hij citeerde nog uit rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, die handelt over de voorwaarden om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming en meer specifiek over artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Hij benadrukte dat overeenkomstig deze rechtspraak persoonlijke bewijzen dat zijn leven in gevaar is of hij specifiek zou worden geraakt door de situatie niet zijn vereist.

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening hield met de voormelde door verzoeker ingeroepen elementen, maar op basis hiervan geen buitengewone omstandigheden heeft aanvaard en dit op volgende gronden:

“Betrokkene verwijst naar de bescherming die artikel 3 EVRM hem biedt, naar de onveilige toestand in het land van herkomst, naar het negatieve reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken en naar een gewapend intern conflict tussen terroristische cellen en legitieme ordediensten in Tsjetsjenië. De advocaat schrijft dat het absurd is iemand terug te sturen naar een land met een beduidend slechtere mensenrechtensituatie om daar een verzoek in te dienen voor een verblijf in België om humanitaire redenen. Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies geeft, kan alleszins niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. De ingeroepen elementen werden reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980). Het verblijf van betrokkene was enkel toegestaan omdat hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Dat verzoek werd afgewezen. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hem toegekend. De Belgische asielinstanties stelden dat zijn verhaal

(zijn verklaarde vrees vervolging door de Tsjetsjeense overheid omwille van de onvrijwillige hulp die hij geboden zou hebben aan rebellen onder de vorm van voedsel) zeer onwaarschijnlijk, oppervlakkig, weinig doorleefd en weinig overtuigend klonk. Zijn asielrelaas werd concluderend ongeloofwaardig bevonden. Betrokkene legt in de aanvraag art. 9bis geen andere of nieuwe elementen voor.”

Door te volharden in zijn standpunt uit de aanvraag weerlegt verzoeker de door verweerder gedane beoordeling niet.

Verweerder wees op het bepaalde in artikel 9bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;”

Verweerder wees erop dat verzoeker de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië reeds heeft aangehaald ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming, maar dat dit niet werd aanvaard. Hij merkte nog op dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden.

Verzoeker gaat op geen enkele wijze in op deze beoordeling. Hij betwist niet dat hij de veiligheids-situatie in Tsjetsjenië reeds aanhaalde ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming en deze niet werd aanvaard. Hij toont ook niet aan dat er sprake is van elementen die niet werden aanvaard om redenen die vreemd zijn aan de criteria voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van subsidiaire bescherming, of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van de asielinstanties.

Verzoeker betwist ook niet dat in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming reeds is geoordeeld dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Hij betwist evenmin de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij in dit verband wezenlijk geen andere of nieuwe elementen aanbracht. In de gegeven omstandigheden blijkt ook niet dat het kennelijk onredelijk was waar verweerder, bijkomend, heeft geoordeeld dat de risico-inschatting voor toeristen zoals die wordt gemaakt in het door verzoeker ingeroepen reisadvies niet noodzakelijk dezelfde is als voor nationale onderdanen van de betreffende regio. Het standpunt van verzoeker dat Belgische onderdanen die op reis gaan naar Tsjetsjenië eenzelfde risico lopen als Tsjetsjeense onderdanen die terugkeren naar hun regio kan niet overtuigen. Verzoeker gaat aldus al te gemakkelijk voorbij aan de evidente verschillen die er bestaan tussen beide groepen van personen en die de risico-inschatting beïnvloeden, in het bijzonder de afkomst uit en de vertrouwdschap met de regio voor deze laatste groep van personen. Verzoeker lijkt met zijn standpunt ook voorbij te gaan aan de vaststellingen die de asielinstanties reeds hebben gemaakt over de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië.

Verzoeker herhaalt nog het door hem in de aanvraag gestelde dat hij het te gek voor woorden vindt dat hij zich moet begeven naar een land met een beduidend slechtere mensensituatie dan België om vanuit dit land een verblijfsaanvraag in te dienen. Hiermee toont hij evenwel niet aan dat verweerder de in de aanvraag ingeroepen elementen onterecht niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheden of dat hij bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk of onzorg-vuldig heeft gehandeld. Hiermee kan verzoeker niet aantonen dat verweerder onterecht geen schending van artikel 3 van het EVRM heeft vastgesteld indien hij dient terug te keren naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag.

Verzoeker voert nog aan dat sinds de Russische inval in Oekraïne België strenge sancties uitvaardigde tegen Rusland en het actuele reisadvies voor Rusland alle reizen naar de gehele Russische Federatie afraadt. In dit verband stelt de Raad evenwel vast dat verzoeker noch in zijn aanvraag noch in een actualisatie van zijn aanvraag ter onderbouwing van de buitengewone omstandigheden wees op de Russische inval in Oekraïne of de gevolgen hiervan. Zoals reeds gesteld, komt het nochtans aan de

aanvrager toe om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Nu blijkt dat verzoeker de voormelde elementen in het kader van zijn aanvraag niet aanhaalde als buitengewone omstandigheden, kan hij niet dienstig voorhouden dat verweerder deze elementen in rekening had moeten brengen bij het nemen van de bestreden beslissing. Het komt verder niet aan de Raad toe, in het kader van een wettigheidstoetsing, feiten te beoordelen die niet werden voorgelegd aan het bevoegde bestuur of om in de plaats van het bestuur een machtigingsaanvraag, op basis van een nieuwe argumentatie, te onderzoeken.

2.10. Verzoeker geeft verder aan niet akkoord te gaan met de volgende motivering van de bestreden beslissing:

“Dat deze procedure volgens betrokkene 8 tot 10 maanden kan duren, vormt geen buitengewone omstandigheid. Elke procedure neemt tijd in beslag en de duurtijd van een procedure weerhoudt hem er niet van om een visumprocedure op te starten via de Belgische ambassade, eventueel met de hulp van zijn Belgische advocaat. Betrokkene kan vanuit het land van herkomst contact onderhouden met zijn voormalige werkgever in België, als ook met de mensen die hij in België leerde kennen. Indien aan betrokkene de toelating wordt gegeven om naar België te reizen, staat het hem vrij eventueel een nieuwe woonst te zoeken indien het niet mogelijk is de huidige woonst verder te huren of eventueel tijdelijk door te verhuren.”

Verzoeker betoogt dat niemand weet hoe lang het conflict tussen Rusland en Oekraïne zal duren, hoe lang de sancties zullen aanslepen en of deze zullen worden verstrengd. Hij stelt dat het dan ook volstrekt onzeker is of hij ooit naar België zal kunnen terugkeren. Hiermee beroept hij zich evenwel andermaal op elementen die hij naliет in zijn aanvraag te ontwikkelen om de buitengewone omstandigheden aan te tonen. Aan de hand van dit betoog kan verzoeker niet aantonen dat sprake is van enige onwettigheid of onregelmatigheid bij de beoordeling van de in de aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen.

In zoverre verzoeker op algemene wijze poneert dat hij lange tijd in Rusland zal moeten verblijven en tijdens dit verblijf alle banden met België zal verliezen, of nog dat alle argumenten voor een verblijfsmachtiging zouden worden tenietgedaan, weerlegt hij verder niet de beoordeling in de bestreden beslissing dat hij vanuit het land van herkomst contact kan onderhouden met zijn voormalige werkgever in België, alsook met de mensen die hij in dit land leerde kennen. Verzoeker duidt niet waarom dit niet mogelijk zou zijn, zodat ook niet blijkt dat hij louter door een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst alle banden met België zou verliezen of zijn argumenten voor een verblijfsmachtiging zou zien tenietgedaan. Indien verzoeker – zoals hij voorhoudt – duurzame banden heeft opgebouwd in België mag er toch ook net vanuit worden gegaan dat deze banden niet teloorgaan bij een tijdelijk verblijf in het land van herkomst met het oog op het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging via de reguliere procedure.

Het is verder evident dat in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek van een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nog geen uitsluitel kan worden gegeven over de vraag of verzoeker daadwerkelijk zal worden gemachtigd tot een verblijf. Verzoekers betoog is op dit punt weinig ernstig.

2.11. Verzoekers betoog dat hij zich duizenden kilometers moet verplaatsen om de aanvraag bij de voor het land van herkomst bevoegde Belgische vertegenwoordiging in te dienen, terwijl de beslissing op enkele tientallen kilometers van zijn huidige woonplaats wordt genomen, lijkt verder eerder neer te komen op wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is. Hiermee toont hij in geen geval aan dat verweerder bij zijn beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden de grenzen van het redelijke is te buiten gegaan.

2.12. Verzoeker geeft verder aan dat hij tijdens zijn verblijf in Rusland geen huisvesting zal hebben. Hij stelt immers dat hij niet op straat kan slapen tijdens zijn verblijf in Rusland en hotels voor acht à tien maanden geen werkbare oplossing zijn. Andermaal moet de Raad echter vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag wees op problemen op het vlak van huisvesting indien hij de aanvraag moet indienen bij de voor het land van herkomst bevoegde Belgische vertegenwoordiging. Opnieuw is er sprake van nieuwe elementen die verzoeker voor het eerst in de huidige beroeps-procedure naar voor brengt en aan de hand waarvan hij geen onwettigheid of onregelmatigheid van de bestreden beslissing kan aantonen.

2.13. Voor zover verzoeker ten slotte van mening is dat er, alle elementen in hun geheel bekeken, goede redenen voorhanden zijn om hem te machtigen tot een verblijf, gaat hij er opnieuw aan voorbij dat de bestreden beslissing enkel handelt over de vraag naar de ontvankelijkheid van zijn aanvraag. Hij toont niet aan dat zijn aanvraag onterecht onontvankelijk is verklaard, zodat een onderzoek naar de gegrondheid niet aan de orde was.

2.14. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit zijn aanvraag onterecht geen rekening is gehouden. Zijn uiteenzetting laat niet toe om te besluiten dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat deze op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen. Verzoeker toont ook geen kennelijke wanverhouding aan tussen het algemeen belang en zijn particuliere belangen.

2.15. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.16. De beide middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS